

„Кажн ми, мале, що плачешъ?
Да не сж татка хванали,
Хванали или убили?
Та ти си, мале, остала
Сирота гладна и жѣдна?“ ...

Пригърна майка Чавдара,
Въ очи го черни цалуна,
Въздъхна, та му продума:

„За тебе плача, Чавдаре,
За тебе, дѣте хубаво,
Писано още шарено;
Ти ми си, синко, едничакъ,
Едничакъ още мъничакъ,
А лоши думи хортувашъ; —
Какъ ще те майка прѣжали,
Да идешъ, синко, съ татка си,
Хайдутинъ като ще станешъ!
Татко ти снощи доходялъ
За тебе, синко, да пита, —
Много ме й сѣдилъ и хокалъ,
Шо съмъ те, синко, пратила
При вуйча ти, а не при него —
Да види и той, че има
Хубаво дѣте юначе;
Далечъ ли да го проводи,
На книга да се изучи,
Или хайдутинъ направи,
По планината да ходи.
Триста й заржци заржчалъ,
Въ недѣля да те проводя
На хайдушкото сборище ...